

Toespraak dodenherdenking 2016 in Acht

Beste Achtenaren, familie van verzetshelden, scouts en andere belangstellenden,

4 mei 2016

We zijn hier weer bijeen gekomen om alle landgenoten te herdenken die sinds mei 1940 tot op heden door oorlogsgeweld om het leven zijn gekomen.

We denken daarbij aan allen die in W.O II het leven lieten,
Velen als onschuldige slachtoffers van bombardementen, schietpartijen,
gevangenschap, honger.

Velen in de gewapende strijd tegen de Duitse bezetter.

Velen in het verzet terwijl ze bezig waren medemensen te helpen.

We denken speciaal aan de verzetshelden naar wie de straten in Acht-Zuid zijn genoemd en die daardoor een beetje “onze” verzetshelden zijn geworden.

Het is lang geleden dat ze hun dierbaren achterlieten, maar ze zijn niet vergeten.

Ze hebben hier hun plaats in de kring van familieleden en bewoners. Verbonden door een straatnaambordje, waarin hun nagedachtenis geëerd wordt.

In hun naam hebben we elkaar gevonden om gezamenlijk hun offer te gedenken.

Hoe wonderlijk kan het gaan.

We denken ook aan alle landgenoten die sneuvelden tijdens militaire acties na 1945 tot op heden in vele delen van de wereld.

Zij gaven hun leven voor vrijheid en vrede van medemensen ver weg.

Een mooi ideaal voor het bevrijde Nederland om na te streven, maar zij moesten het vuile werk doen en met hun leven betalen.

We hebben diep respect voor hen en leven mee met hun familie.

We denken mede aan de slachtoffers van het neerschieten van de MH17, waar een familie uit deze straat ook slachtoffer van is geworden. Ook dit is een oorlogshandeling.

Het verdriet om hun dood is nog niet verwerkt.

De wond is nog niet genezen en doet ons nog steeds voelen hoe diep oorlog ingrijpt in mensenlevens.

Dat doet ook de nagedachtenis van slachtoffers van recente oorlogen en aanslagen, ver weg - waar ook in de wereld - en dichtbij - in Europa- .

Om hen kunnen we vandaag de dag niet heen, verbonden als we met hen zijn door de bedreiging door IS.

Hun dood heeft ons diep geraakt en is voor ons een waarschuwing om alert te zijn op gevaar, maar ook een aansporing te helpen en te zoeken waar en hoe we in de wereld vrede kunnen sluiten en bewaren.

Wat de verschrikking van oorlog betekent, hoe ingrijpend die is en wat er gedaan moet worden om daar een einde aan te maken, weten de meesten van ons vandaag de dag uit inmiddels oude verhalen, de MH17 en van televisiebeelden en krantenverslagen van oorlogen en aanslagen nu.

Vooraf door dat laatste realiseren we ons hoe nodig het is om actief met vrijheid en vrede bezig te zijn. Die ellende, die willen we hier immers nooit meer meemaken.

Maar hoe doen we dat?

Een veel genoemde manier in deze dagen is: vrede delen en doorgeven.

Delen met hen die niet in vrede leven.

Doorgeven aan onze kinderen en kleinkinderen.

Een nobel streven en dat willen de meeste mensen graag.

Tegelijk merken we hoe lastig het is.

Want vrede en vrijheid bewaken en bewaren kunnen mensen niet alleen.

Daarvoor hebben ze elkaar nodig.

Wereldwijd en landelijk, plaatselijk en persoonlijk, in het groot en in het klein.

In het gewone leven van alledag.

Het klinkt zo eenvoudig, maar hoe lastig is het in kleine kring al elkaar te verstaan en te begrijpen, geen ruzie te maken.

Jaren geleden werd er nog wel eens gezegd: verbeter de wereld en begin bij jezelf.

En: waar een wil is, is een weg.

In het kleine en gewone ligt voor allen de eerste uitdaging om vrede te delen en door te geven.

Te leren en te oefenen hoe je dat doet.

Dat te proberen zijn we toch op zijn minst verschuldigd aan allen die we vandaag herdenken.

- - - -